

Чому українці не читають детективів?

Написав Дарина ФІАЛКО
П'ятниця, 29 березня 2013, 18:38

Джерело: [«Урядовий кур'єр»](#)

У столиці «розбирали польоти» гостросюжетної літератури

Нещодавно громадська організація «Книжковий простір» влаштувала в Києві «круглий стіл» «Гостросюжетна література. Українські реалії і перспективи». До обговорення запросили видавців і письменників, які мають справу із просуванням у нашій країні гостросюжетних жанрів. Зі слів експертів, за кордоном гостросюжетні твори мають неабияке коло прихильників, однак у нас їм важко достукатися до читача. Відповідно реалії вітчизняної гостросюжетної літератури сльозливі. А ось до її перспектив так і не дійшло. Та й про яке майбутнє такої літератури може йтися, коли її сьогодні майорить знаками запитання?

Кажуть, життя відрізняється від сценарію тим, що позбавлене логіки. Зацікавлення українців перекладними гостросюжетними творами також не відбувається «за сценарієм»: те, що вибухає популярністю за парканом України, не завжди має попит у нас. А втім, проблема полягає не тільки в попиті, а й у пропозиції — суто українських гостросюжетних творів. До прикладу, серед популярних письменників, які пишуть у гостросюжетних жанрах українською, — Андрій Кокотюха, Олексій Волков, В'ячеслав Васильченко. Деякі українці пишуть такі твори російською, приміром Анна та Петро Владимирські, Сергій Пономаренко.

Чому українці не читають детективів?

Написав Дарина ФІАЛКО

П'ятниця, 29 березня 2013, 18:38

Сучасна українська література не позбавлена і творів інших жанрів, яким властиві гостросюжетні епізоди. Цього замало — і кількісно, і якісно. Видавець Елеонора Сімонова зауважила, що з усіх рукописів, які надходять на «Коронацію слова», знайдеться лише 5% детективів. Однак існує проблема і з новизною, цікавістю, захопливістю сюжету детективів, трилерів. І ось це поле мають уже орати самі письменники, аби зацікавити читача, щоб він не нарікав на даремність витрачених часу та грошей.

Під час дискусії фахівці вже навіть почали жартувати щодо причин нелюбові українців до гостросюжетних творів. Хтозна, можливо, в тих жартах — лише частка жартів. Тож «УК» пропонує докладніше дізнатися про реалії, тенденції сучасної гостросюжетної літератури з перших уст.

ПРЯМА МОВА

**Елеонора Сімонова,
видавець, «Нора-Друк»:**

— Наше видавництво започаткувало так звану чорну серію з назвою «Морок», до якої входять гостросюжетні романи. Зауважу, що перекладні детективи мають менший попит, ніж українські, хоч в інших країнах, що стосується саме цього жанру, все навпаки. Є проблеми і з представленням українського детективу за кодоном. Торік ми підписали угоду із французькою агенцією на роман Андрія Кокотюхи «Аномальна зона». Цей роман активно просувається. Сподіваюся, що його таки буде продано. Однак ми побачили таку проблему: за кордоном важко представляти одного автора, один твір. Гадаю, до наступного Франкфуртського ярмарку можна підготувати каталог, альманах чи збірку, щоб представити український детектив. Нині весь світ зачитується скандинавськими детективами, хоч недавно про них ніхто не знав. Тож є шанси, що рано чи пізно так само вибухнуть українські детективи — абсолютно нове цікаве явище для світу.

**Євген Красовицький,
видавець, «Фоліо»:**

— За останні два-три роки наше видавництво випустило понад 20 назв перекладних детективів, здебільшого скандинавських. Розпочалося все з трилогії Стіга Ларссона. Наклади, якими продавався Ларссон, більші, ніж багатьох сучасних українських авторів. У суспільстві немає зацікавленості українськими детективами. Мабуть, проблема в тому, що правоохоронні органи України не цікавлять суспільство.

Чому українці не читають детективів?

Написав Дарина ФІАЛКО

П'ятниця, 29 березня 2013, 18:38

Світлана Скляр,

видавець, «Клуб сімейного дозвілля»:

— На Заході дуже популярні трилери. Наше видавництво намагалося просувати цей жанр в Україні, пропонувало трилери найвідоміших іноземних авторів. Однак ці твори не дуже припали до душі українцям. Нині читачів цікавлять жіночі трилери, де з'ясовується, що маніяком виявляється жінка, або коли її дуже сильно мордує маніяк. Щодо трендів, то популярні твори на бандитські теми (російськомовна література), військовий екшн. Наше видавництво випускає твори (українською та російською) американської письменниці королеви трилерів Карін Слотер, твори якої продають за кордоном мільйонними накладками. За всіх потужностей «Клубу сімейного дозвілля» в Україні її книжка продається кількістю півтори тисячі примірників. На мою думку, детективний жанр в українській літературі перебуває в зародковому стані.

Андрій Кокотюха,

письменник:

— Ми говоримо про літературу, яка в усіх країнах, окрім України, становить фундамент книжкового ринку. Це тільки в нас вона в андедраунді. Тут таку літературу не хочуть сприймати, бо українці позбавлені будь-якої логіки, вони живуть емоціями. Жанри гостросюжетної літератури будуються на чіткому поясненні того, що відбувається. Насправді Україна — споживач гостросюжетної літератури, але не виробник. Якщо ви зайдете хоча би в «Книги по 15 гривень», то побачите там великі секції гостросюжетної літератури. Тут важлива не працьовитість окремого автора, а вимагається проектний підхід: треба, щоб було хоч би десять авторів на квартал (не на рік), варто прораховувати маркетингові ходи, дивитися тренди, читати те, що популярне (хоча би російські, не кажучи вже про українські, переклади). Я єдиний, хто читає всі п'ятнадцять книжок на рік, що виходять в Україні в цьому жанрі, щоправда, нині почали писати більше — ще не всі прочитав торішні. Коли знайомлюся із книжками, бачу, що автор читав у житті. Розумію, що він застряг на Агаті Крісті — тренді, що не актуальний навіть у Великій Британії вже років із п'ятдесят. Ось, наприклад, письменник В'ячеслав Васильченко підтримує сучасні тенденції, помітно, що він читає. Його роман «Дворушники» — те, що справді може зацікавити українців. У цьому романі є містична складова, а вона потрібна, оскільки ми народ ірраціональний. Хочу сказати: українці, не бійтеся читати!

Андрій Курков,

письменник:

— Гадаю, під час війни солдати не читають військової літератури. У нас злочинці працюють на письменників. Однак письменники не беруться писати, бо чекають цікавішого злочину, вони вимагають від злочинного світу більше, ніж той може. Отже, злочинці винні в тому, що в нас забуксувала детективна література.